

УРЕДБА

О РАТИФИКАЦИЈИ КОНВЕНЦИЈЕ О ЗАКОНУ КОЈИ СЕ ПРИМЕЊУЈЕ НА САОБРАЋАЈНЕ НЕЗГОДЕ

("Сл. лист СФРЈ - Међународни уговори и други споразуми", бр. 26/76)

ЧЛАН 1

Ратификује се Конвенција о закону који се примењује на саобраћајне незгоде, усвојена 4. маја 1971. у Хагу, у оригиналу на енглеском језику.

ЧЛАН 2

Текст Конвенције у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српскохрватском језику гласи:

КОНВЕНЦИЈА О ЗАКОНУ КОЈИ СЕ ПРИМЕЊУЈЕ НА САОБРАЋАЈНЕ НЕЗГОДЕ

Државе потписнице ове конвенције,

у жељи да донесу заједничке одредбе у вези са законом који се примењује на грађанску вануговорну одговорност у погледу саобраћајних незгода,

одлучиле су да у том циљу закључе Конвенцију и сложиле се о следећим одредбама:

Члан 1

Ова конвенција одређује закон који се примењује на грађанску вануговорну одговорност која проистекне из саобраћајне незгоде, без обзира на врсту суда који је надлежан да решава.

Израз саобраћајна незгода у смислу ове конвенције означава сваку незгоду у којој је учествовало једно или више моторних или немоторних возила а која се догодила у саобраћају на јавном путу на терену отвореном за сваког или на приватном терену, или отвореном за одређени број лица која имају право да се њиме користе.

Члан 2

Ова конвенција не примењује се:

- (1) на одговорност произвођача, продаваца, као и оних који врше поправке возила;
- (2) на одговорност сопственика пута или сваког другог лица обавезног да обезбеди одржавање пута или безбедност корисника;
- (3) на одговорност за поступке другог изuzeв одговорности сопственика возила и налогодавца;
- (4) на регресне тужбе између одговорних лица;
- (5) на регресне тужбе и суброгације које се односе на осигураваоце;
- (6) на тужбе и регресне тужбе које подносе органи социјалног осигурања или других сличних и јавних гарантних фондова за штете нанете од стране аутомобила или против којих се подносе ове тужбе, као и на случајеве изузимања од одговорности које предвиђа закон под чију надлежност потпадају ови органи.

Члан 3

Законодавство које се примењује јесте домаће законодавство државе на чијој територији се догодила незгода.

Члан 4

Под резервом члана 5 одступа се од одредбе члана 3 у ниже наведеним случајевима:

(а) Ако је само једно возило учествовало у незгоди и ако је регистровано у некој другој држави осим оне на чијој територији се догодила незгода, домаће законодавство државе регистрације примењује се на одговорност:

- према возачу, држаоцу, сопственику или сваком другом лицу које полаже неко право на возило, без обзира на њихово уобичајено боравиште,

- према жртви која је била путник, ако се њено уобичајено боравиште налази у некој другој држави осим оне на чијој територији се догодила незгода,

- према жртви која се налазила на месту незгоде изван возила, ако је имала своје уобичајено боравиште у држави регистрације возила.

Ако је било више жртава, закон који се примењује одређује се посебно за сваку од њих.

(б) Када је више возила учествовало у саобраћајној незгоди, одредбе које су наведене под (а) примењују се само ако су сва возила регистрована у истој држави.

(ц) Ако су лица која су се налазила изван једног или више возила на месту незгоде, учествовала у саобраћајној незгоди, одредбе које су наведене под а) и б) примењују се само ако су ова лица имала своје уобичајено боравиште у држави регистрације. Ова одредба ће се примењивати такође и у случају ако су ова лица жртве саобраћајне незгоде.

Члан 5

Законодавство које се примењује на основу чл. 3 и 4 на одговорност према путнику регулише такође одговорност за оштећење робе транспортоване у возилу, која припада путнику или му је била поверена.

Законодавство које се примењује на основу чл. 3 и 4 на одговорност према сопственику возила регулише одговорност за штету нанету имовини која се превози у возилу, осим оне поменуте у претходном ставу.

Законодавство које се примењује на одговорност за штету нанету имовини која се налази изван једног или више возила јесте законодавство државе на чијој се територији догодила саобраћајна незгода. Међутим, одговорност за штету нанету личним стварима жртве која се налазила изван једног или више возила подлеже домаћем законодавству државе регистрације, када се оно примењује на одговорност према жртви на основу члана 4.

Члан 6

За возила која нису регистрована или која су регистрована у више држава, домаће законодавство државе у којој возила, по правилу, саобраћају замењује законодавство државе регистрације. Исти је случај када ни сопственик, ни држалац, ни возач возила нису, у тренутку незгоде, имали своје уобичајено боравиште у држави регистрације.

Члан 7

Без обзира на законодавство које се примењује у одређивању одговорности мора се водити рачуна о саобраћајним и безбедносним правилима која су на снази на месту и у време незгоде.

Члан 8

Законодавство које се примењује посебно одређује:

- (1) услове и обим одговорности;
- (2) разлоге за ослобођење, као и свако ограничење и поделу одговорности;
- (3) постојање и природу штете која је подобна за надокнаду;
- (4) врсте и обим накнаде;
- (5) преносивост права на накнаду;
- (6) лица која имају право на накнаду штете коју су лично претрпели;
- (7) одговорност налогодавца за поступке његовог службеника;
- (8) застарелост и губитак права заснованих на истеку рока, укључујући почетак, прекид и обустављање рокова.

Члан 9

Оштећена лица имају право да покрену поступак непосредно против осигураваоца одговорног лица, ако им је овакво право признато законом који се примењује на основу чл. 3, 4 или 5.

Ако закон државе регистрације, који се примењује на основу чл. 4 или 5 не предвиђа ово право, оно се ипак може остварити ако га допушта домаће законодавство државе на чијој се територији догодила саобраћајна незгода.

Ако ниједан од поменутих закона не предвиђа ово право, оно се може остваривати ако га признаје закон на основу којег је склопљен уговор о осигурању.

Члан 10

Примена било којег закона који је обавезан на основу ове конвенције, може да се одбије одбије само ако је очигледно у супротности са јавним редом.

Члан 11

Примена чл. 1 до 10 Конвенције не зависи од било којег услова о реципроцитету. Конвенција се примењује и у случају када законодавство које се примењује није законодавство једне од држава уговорница.

Члан 12

Свака територијална јединица која чини део државе која нема јединствени правни систем сматра се државом ради примене чл. 2 до 11 ако има свој сопствени правни систем у области грађанске вануговорне одговорности у погледу саобраћајних незгода.

Члан 13

Држава која нема јединствени правни систем није обавезна да примењује ову конвенцију на незгоде које се догоде на њеној територији, у којима се учествовала возила која су регистровале само територијалне јединице ове државе.

Члан 14

Држава која нема јединствени правни систем може у тренутку потписивања, ратификације или приступања да изјави да се ова конвенција проширује на све правне системе или само на један или више њих и може сваког тренутка изменити ову изјаву додајући нову.

Ове изјаве се саопштавају Министарству иностраних послова Холандије и изричито назначавају правне системе на које се ова конвенција примењује.

Члан 15

Ова конвенција не иде на уштрб конвенције чији су чланови постали или ће постати државе уговорнице, којима се у посебним областима регулише грађанска вануговорна одговорност која проистекне из саобраћајне незгоде.

Члан 16

Ова конвенција отворена је за потпис држава представљених на Једанаестом заседању Хашке конференције за међународно приватно право.

Она ће бити ратификована а ратификациони инструменти депоновани у Министарству иностраних послова Холандије.

Члан 17

Ова конвенција ступа на снагу шездесетог дана после депоновања трећег ратификационог инструмента који предвиђа члан 16 став 2.

Конвенција ступа на снагу за сваку државу потписницу која је накнадно ратификује, шездесетог дана после депоновања њеног ратификационог инструмента.

Члан 18

Свака држава која није представљена на Једанаестом заседању Хашке конференције за међународно приватно право а која је члан ове Конференције или Организације уједињених нација или неке њене специјализоване установе или чланица Статута Међународног суда правде може приступити овој конвенцији после њеног ступања на снагу на основу члана 17 став 1.

Инструменат о приступању се депонује код Министарства иностраних послова Холандије.

Конвенција ступа на снагу за државу која јој приступи шездесет дана после депоновања њеног инструмента о приступању.

Приступање има дејство само у односима између државе која је приступила и држава уговорница које буду изјавиле да прихватају ово приступање. Ова изјава се депонује у Министарству иностраних послова Холандије; ово Министарство доставља дипломатским путем оверену копију ове изјаве свакој држави уговорници.

Конвенција ступа на снагу између државе која јој је приступила и државе која је изјавила да прихвати ово приступање шездесет дана после депоновања изјаве о прихватању.

Члан 19

Свака држава у тренутку потписивања, ратификације или приступања, може да изјави да се ова конвенција протеже на све територије које она представља у међународним односима или на једну или више њих. Ова изјава има дејство у тренутку ступања на снагу Конвенције за поменуто државу.

После тога се свако проширивање ове врсте саопштава Министарству иностраних послова Холандије.

Конвенција ступа на снагу за територије на које се проширење односи, шездесетог дана после саопштења поменутог у претходном ставу.

Члан 20

Ова конвенција важи пет година рачунајући од дана њеног ступања на снагу у складу са чланом 17 став 1 и у односу на државе које је буду накнадно ратификовале или јој приступиле.

Конвенција се прећутно обнавља сваких пет година осим у случају отказивања.

Отказивање се саопштава Министарству иностраних послова најмање шест месеци пре истека рока од пет година.

Оно се може ограничити на неке територије на које се примењује Конвенција.

Отказивање има дејство само у погледу државе која га буде саопштила. Конвенција остаје на снази за друге државе уговорнице.

Члан 21

Министарство иностраних послова Холандије саопштава државама, поменутим у члану 16, као и државама које приступе у складу са одредбама члана 18:

- (а) потписе и ратификације поменуте у члану 16;
- (б) датум када ова конвенција ступа на снагу у складу са одредбама члана 17 став 1;
- (ц) приступања поменута у члану 18 и датум када ступају на снагу;
- (д) изјаве поменуте у чл. 14 и 19;
- (е) отказивања поменута у члану 20 став 3.

Сачињено 4. маја 1971. године у Хагу, на француском и енглеском језику, при чему су оба подједнако веродостојна, у једном примерку, који ће бити депонован у архиви Владе Холандије а чија се једна оверена копија доставља дипломатским путем свим државама представљеним на Једанаестом заседању Хашке конференције о међународном приватном праву.

ЧЛАН 3

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном листу СФРЈ".